



אכן פחיל חייו של אריה נקפד ואיננו עוד. זה החי והחוסס ומעורה בכל המחווה ומתרחש בחברה ובמשק, בחנועה ובארץ.

הוא היה בזמנו אחד הצעירים בחבורה הזאת של גשר-אשדוה, דמות טיפוסית של חלוץ בהגיעו : עם ראשית העליה החמישית מהכשרת "גרוכוב".

בן העיירה היהודית מפוליץ היה, אשר העניקה לו נכסי רוח ותרבות יהודית עממית ואלו היו לו מקור השראה של נאמנות, מסירות, חברות ורעות. בטעם ובחן המיוחד לו.

כברת דרך ופרק חיים של כ-40 שנות חיי חברה בחיי הקבוצה, בעבודה ויצירה בכל התחנות החשובות שלנו: בעבודות חוץ, בבנין, פעילות בהגנה, ושליחות לשרידי המחנות לאחר השואה, ולאחר מכן בצה"ל, וכן בתפקידים השונים בחברה ובמשק.

אריה ז"ל, גילם בחוכו דמות של איש העם. ללא כל יומרות של מנהיגות וכדומה, כך בכח רצונו והכרתו ידע להחליץ לכל צד קריאה למילוי משימות, אשר לעיתים דורשות מאמצים ומתח רב, בגילוי יכולת להתעלות על עצמו ולגדול עם התפקיד והמעשה שביצע. חכונה ואופי אשר ליוו אותו בכל שנות פעילותו הציבורית במשק ומחוצה לו.

הוא היה איש גשר-אשדוה מקורי ביותר. כדבריו, מכאן שאב ניסיון וידע בכל ששחי הפעילות שלו. בחוץ משק גדול ומתרחב, ואורחות חיי חברה מתחדשים ומתפתחים, ומה רבה גאוותו על אלה, היכולים לשמש לו דוגמא ומופה לביצוע משימותיו. כי אהב את המקום, אנשיו וכל אשר בו.

איש החיים היה אריה ז"ל. במלוא מובן המלה, היה שותף ער ופעיל בכל אירועי החברה, פרטיים וכלליים, במשפחתו ובין חבריו. שמח בחלקו היה חמיד, אף מכניס רוח שמחה בכל סביבותיו.

גם במחלתו זו אשר קיננה בקרבו זה זמן רב, היה הוא המעודד את כלנו ביכולתו להתגבר. אף פעם לא רצה להשיח באלה. התפתל בכאביו וידע להתעלות, אף להשרות מסביבו רוח תקווה לשינוי והחלמה, אף לשוא...

אריה, האיש אשר גדל עם נופה של אשדוה, והיה לאילן מושרש בקרקע שלנו. מדי פעם ופעם יש ותוהה העין ומחפשת משהו החסר ואיננו בנוף הזה.

לכן דואב הלב על דאבדין ולא משחכחין.

